

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Judity Kokolevskej v právnej veci žalobcu: **S., a. s. M. X., B., IČO: X.**, zastúpeného JUDr. Ľ. M., advokátkou so sídlom M. X., B., proti žalovanému: **v I. rade: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, v II. rade: Minister vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 206-2005/00323 zo dňa 8. marca 2005, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. apríla 2007, č. k. 2 S 172/05 -29, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. apríla 2007, č. k. 2 S 172/05 -29 **zmeňuje** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 206-2005/00323 zo dňa 8. marca 2005 **zrušuje** podľa § 250j ods. 2, písm. e/ OSP a **vec vracia** žalovanému na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. apríla 2007, č. k. 2 S 172/05 -29, bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 8. marca 2005 č. 206-2005/00323. Predmetným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajskej jednotky finančnej polície (ďalej len „SJFP“) z 11. novembra 2004 č. p. PPZ–554–10/BOK–FP–2004 o uložení pokuty v sume 50 000 Sk podľa § 13 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 367/2000 Z. z.“) pre nesplnenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 2 a § 6 ods. 1 zákona.

Ako vyplýva z obsahu prvostupňového rozsudku, krajský súd nemal pochybnosti o skutkových okolnostiach zistených kontrolou vykonanou SJFP, a preto sa zamerlal na preskúmanie zákonnosti aplikácie relevantnej právnej úpravy na zistený skutkový stav, ktorej výsledkom bolo uloženie pokuty žalobcovi pre porušenie povinností ustanovených v § 5 ods. 2 a § 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z. z.. Stotožnil sa so závermi správnych orgánov, že smernica č. 5/2001 vypracovaná žalobcom sa zameriavala predovšetkým na rozpoznávanie pravosti valút a nevenovala dostatočnú pozornosť úprave podrobného prehľadu neobvyklých

obchodných operácií súvisiacich s jeho predmetom činnosti, čím nerešpektoval povinnosti mu vyplývajúce z citovaných ustanovení. Za zákonný a správny považoval aj záver správnych orgánov, keď konštatovali nezákonný postup žalobcu v kontrolovanom období, zistený pri identifikácii klientov a pri zabezpečovaní odbornej prípravy zamestnancov v zmenárňach na povinnosti im vyplývajúce zo zákona. Vyhodnotenie závažnosti protiprávneho konania ako aj výšku uloženej pokuty pokladal v danom prípade za správne a dostatočne zdôvodnené. Napokon konštatoval, že námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, keďže má za to, že postup a rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol a právo na náhradu trov konania neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Včas podaným odvolaním žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie z dôvodu, že takýto záver súdu nezodpovedá skutkovým zisteniam, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nezohľadňuje vady postupu a rozhodovacej činnosti správneho orgánu. Svojho písomného stanoviska sa v plnom rozsahu pridržiaval aj na odvolacom pojednávaní. V prípade úspechu žiadal priznať trovy konania, ktoré vyčísli v lehote troch dní.

Žalovaný správny orgán vo svojom písomnom i ústnom vyjadrení k odvolaniu sa pridržiaval aj všetkých vyjadrení založených v spise. Bol toho názoru, že pri uložení výšky pokuty zohľadnili závažnosť porušenia predpisov ako aj vzniknutú škodu, a preto uložili pokutu v dolnej hranici možnosti daných zákonom. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, a preto navrhol podané odvolanie ako nedôvodné zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť. Náhradu trov konania si neuplatnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP), odvolanie prejednal na odvolacom pojednávaní (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého z ustanovení §§ 5 ods. 2, a 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z. z., jednoznačne vyplývajú povinnosti žalobcu pri výkone zmenárenskej činnosti. Nedostatočným zabezpečením a nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušovaniu, čo bolo dôvodom uloženia sankcie.

Na rozdiel od prvostupňového súdu má však odvolací súd iný názor na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a to pokiaľ ide o obsahové náležitosti výroku správneho orgánu. V danom prípade výrok obsahovo nedostatočne korešponduje s odôvodnením rozhodnutia. **Absencia nevyhnutných obsahových náležitostí výroku má vplyv na zákonnosť rozhodnutia, konkrétne v otázke vymedzenia skutku (miestne, časové a vecné), ktorý je správnym deliktom a táto absencia je potom spôsobilá vyvolať nezákonnosť predmetného rozhodnutia.**

Podľa § 13 ods. 6 zákona č. 367/2000 Z. z. na konanie o správnych deliktach podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len "správny poriadok"), podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

Z citovaného ustanovenia síce explicitne nevyplýva, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, avšak na druhej strane je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezvadne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynúiteľný správnou exekúciou a pod..

Z uvedených dôvodov je odvolací súd toho názoru, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným. Tento záver je odôvodniteľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku, pretože vec, o ktorej je rozhodované, je v danom prípade iný správny delikt a vymedzenie veci musí zodpovedať jeho charakteru.

V § 3 ods. 1 až 5 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. V odseku 1 je zakotvená zásada zákonnosti, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ako aj predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávanú vec. Obdobne je upravené aj ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku, ktoré uvádza aj prvostupňový krajský súd vo svojom odôvodnení.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v rozpore s citovanými ustanoveniami správneho poriadku.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný u žalobcu ako povinnej osoby vykonal dve kontroly (dňa 31.5.2004 v mieste jeho sídla a 21.6.2004 v mieste prevádzky predmetu jeho činnosti v zmenárni P.), ktorými bolo zistené, že povinná osoba ku dňu kontroly nevykonávala identifikáciu klientov v plnom rozsahu, nevedela preukázať, že bola vykonaná odborná príprava jej zamestnancov v súlade s požiadavkami zákona a v kontrolovanom období nemala vypracovaný program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti v takom rozsahu, v akom to zákon ukladá. Z obsahu doložených listín bolo zistené aj to, že žalobca vykonáva zmenárenskú činnosť vo viacerých prevádzkach v rôznych sídlach.

Rozhodnutia správnych orgánov neobsahujú v skutkovej vete výroku rozhodnutia identifikovateľné skutkové vymedzenie správneho deliktu čo do miesta a času.

Bolo teda potrebné posúdiť dôsledky zanedbania špecifikácie skutku vo výroku rozhodnutia predmetného správneho deliktu.

Podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočnou špecifikáciou skutkovej podstaty sa rozhodnutie správnych orgánov stalo nepreskúmateľným, pričom nedostatočnú špecifikáciu treba v danom prípade považovať za podstatnú vadu konania.

Pochybil preto prvostupňový súd pokiaľ žalobu zamietol.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na nové konanie v naznačenom smere.

Zároveň odvolací súd rozhodol osobitným uznesením, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 OSP v spojení s § 246 ods. 1, veta prvá a § 211 ods. 2 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. marca 2008

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth